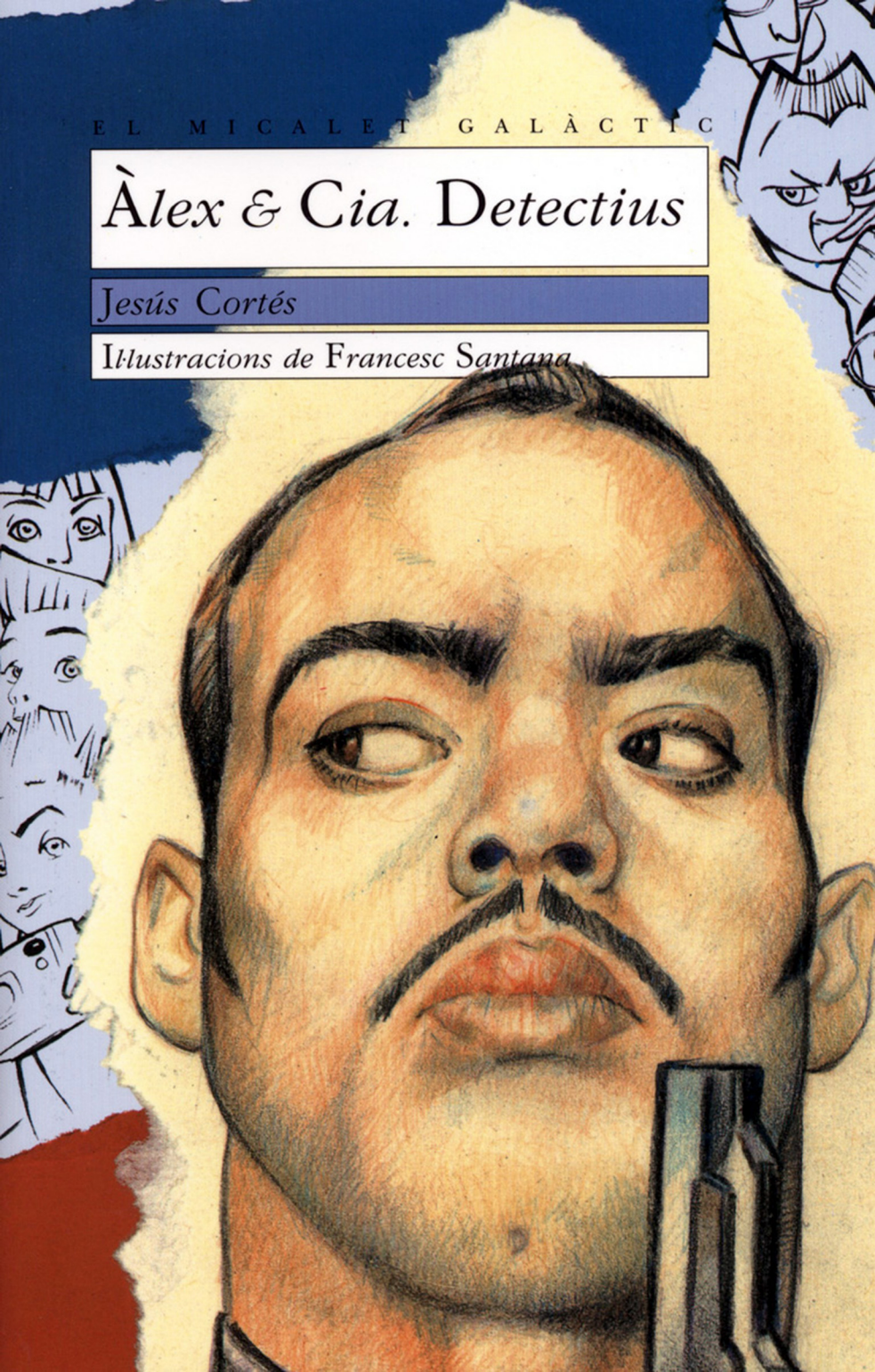

EL MICALET GALÀCTIC

Àlex & Cia. Detectius

Jesús Cortés

Il·lustracions de Francesc Santana

1

L'agència

Eren les onze del matí d'un xafogós dimecres de juliol. Gus va arribar a l'agència poc abans que el nostre primer cas com a detectius viatjara per les línies telefòniques.

El meu amic tallava claus quan va entrar-hi. Després de tancar la porta es va plantar davant meu i, a boca de canó, m'engegà:

—És una bogeria, Àlex, una pèrdua de temps... ¡I d'estalvis! ¡Mira que voler fer de detectius en el temps lliure! ¿Per què deixaria que m'hi embolicares?

Jo em trobava ocupat en la fabricació del rètol de la porta. El rètol anunciava: «*Àlex & Cia. Agència*

de Detectius». M'havia dut els retoladors de casa per enllestir-lo. El mal és que el seu ús al llarg del curs escolar me'ls havia escurats quasi per complet. Els havia donat molta faena durant tot l'any, és veritat. Però aquestes coses sempre t'agafen de sorpresa.

«*Alex & Cia. Agèn*» començava amb un viu i fosc color blau marí, que a poc a poc havia esdevingut blau cel; «*cia de*» va deixar ben eixut el retolador de color negre. I la resta de les lletres lluia tota una barreja de groc, de verd i de roig, d'allò més cridanera. (Els accents em van eixir d'un térbol color terrós).

—¿Com va això, Gus? —vaig saludar el meu soci, mentre remirava com m'havia quedat el rètol.

Gus li va fer una ullada. De seguida semblà enlluernat per la barreja de coloraines.

—Una gran idea, aquesta del rètol, ¿eh? —vaig dir.

—Hummm... Suppose que *Cia.* sóc jo, ¿no?

—Naturalment, tu i tota la resta d'agents.

Ben sorprés, Gus va fitar a dreta i a esquerra.

—¡Ha! ¡Però si tan sols hi som nosaltres dos, Àlex!

—Però això la clientela no ho sap, home. A la clientela, li agrada escoltar que hi ha una pila de gent que s'ocupa dels seus problemes. Queda molt bé això de dir: «la resta dels agents ja se n'ocupa, del seu cas», ¿no trobes?

Gus féu que no amb el cap.

—¿Agents? ¿Però quins agents? Nosaltres no tenim edat per a ser agents de res.

—Ostres, Gus, despús-ahir trobares la idea genial. ¿Ja comences a fer aigües?

—No, no és això. Però a mesura que ho pense, ho veig tot més destrellat.

—Però ara ja no ens podem fer enrere. Ho entens, ¿no?

—Sí, ho entenc.

I teníem un bon motiu. Dilluns passat, a colp de fotocopiadora, havíem enllestit quinze cartellets, amb un breu reclam publicitari que deia: «*¿Tens problemes? Telefona'ns. Àlex & Cia. Detectius...*». I, a continuació, hi figurava el número de telèfon de l'agència.

Havíem apegat els cartells en fanals públics de diversos districtes, sobretot pels llocs on sovintejaven els riuets de xicalla. Alguns llanterners i tècnics en reparació de televisors havien tingut la mateixa idea que nosaltres, per tal de fer-se'n publicitat.

—¡Ha! ¿I què vol dir aquesta bajanada?: «*Agència*». ¿Però tu creus que açò té aspecte d'agència de res?

Clar i ras: no en tenia. Érem en un despatx de negocis que mon pare havia tingut llogat i que ara no feia servir de res. Uns dies abans mon pare havia dit que l'estiu era mala època per a trobar llogaters.

¡Quina sort!

Mon pare em va donar permís per tal de venir amb Gus a menjar-nos els deures estiuencs, per allò de la tranquil·litat i l'ambient de treball. Tan sols vaig haver de prometre-li que no espatlaríem res. I quan vaig donar la notícia a Gus, l'espavilat del meu soci va dir: «Però si no ens han posat deures d'estiu...». ¡Com si no ho haguera tingut, jo, ben clar, això!

Tan sols disposàvem de quatre parets pelades; de mobiliari vell, de ferro; d'una paperera i d'una finestra que ens permetia veure la ciutat des d'un desé pis. ¡Buf!, mirant els edificis ennegrits per la pollució, quasi costava de creure que tinguérem una platja a uns vint minuts d'autobús.

¡Ah!, ¡quina memòria! M'oblidava d'allò més important: també disposàvem d'un telèfon, d'un telèfon tan modern que tenia contestador automàtic i tot. Sense ell, potser no hauríem aconseguit res.

—A més —continuà Gus, tan llandós com sempre—, aquest rètol que has pintat fa mal als ulls. Si penges això a la porta serem la rialla de tot l'edifici.

—És veritat... No havia pensat que els retoladors duïen tot un any de servei...

El sobtat soroll del telèfon ens va deixar petrificats. Bé, en realitat no es tractava d'un so telefònic normal i corrent. El telèfon, com he dit, era modern; i el so que emetia, lògicament, també.

—¡Un client, Gus, un client!

O era un client, o era mon pare, que ens telefonava tot preocupat per la integritat del despatx.

Tots dos ens vam quedar quiets, amb els ulls damunt l'aparell.

Tres moderns tons telefònics després, s'escoltà un nyac i la cinta enregistratora que havíem preparat dilluns de vesprada començà a fer voltes.

La meua irrecognoscible veu anuncià:

«Et parla el contestador automàtic d'Àlex i Cia. Detectius. Si tens problemes, nosaltres te'ls podem

resoldre. Deixa'ns el teu missatge i un telèfon de contacte. Parla després d'escoltar el senyal».

—¡Perfecte! —vaig dir.

—Ara que ho pense —digué Gus—, ¿i si el client no té telèfon de contacte?

—¡Ssst!, no mareges...

El senyal sonà en forma de xiulit breu i agut, molt modern també. Uns segons després es va escoltar una veu que va dir:

«Ho... hola, sóc Víctor. He vist el vostre anunci i m'he decidit a telefonar-vos perquè el salvatge de Nicolau no em deixa en pau. Quasi no puc posar un peu al carrer sense topar amb ell i la seua colla. Diven-dres passat em van esparracar tota la roba. Quan vaig arribar a casa semblava que havia eixit de la gàbia d'un lleó. I Nic'em va dir que encara me n'esperaven, de ben grosses. Bé, com que el vostre anunci parlava de problemes, per això he telefonat. Ara us donaré el meu número de telèfon, però si us hi poseu en contacte i ma mare o mon pare agafen l'aparell, no digueu qui sou; que siga un secret. Ja en parlarem. El meu telèfon és el 332...»

A continuació, el client va tallar la comunicació.

—¡Caram, quin romanç!

Jo estava quasi bocabadat.

—¡Tenim un cas, Gus!

—¿Un cas? A qualsevol trifulga l'anomenes *cas*. Comptat i debatut, un bandarria anomenat Nicolau li fa la vida impossible a un tal Víctor. ¡Quina novetat!

—¡Però és un cas, Gus!

—¡Ha!, ¡un cas! Tu sí que ets tot un cas.

—¡Qui ho diria! La nostra genial idea no ha pogut començar millor.

Gus va fer cara d'indecís i es va rascar una orella. Sempre solia fer això, el bo de Gus, quan alguna cosa no acabava de caure-li en gràcia.

A més, tot seguit li vaig dir:

—Molt bé, soci, ¿posem fil a l'agulla?

I ell murmurà:

—De segur que ens punxarem.

Però ja m'esperava, jo, un comentari per l'estil.